

Το σκυλάδικο ήταν άδειο

Να καλωσορίσω από τούτη τη στήλη μια φυλή Νεοελλήνων, συνήθως νεοφιλελέ απόχρωσης, που αυτές τις μέρες κάνει την πανηγυρική της εμφάνιση κραδαίνοντας τη ράβδο του «αντιλαϊκισμού». Μιλώ για εκείνους που μόλις περνάνε την πύλη νυχτερινού κέντρου, αναφωνούν: «Ποια κρίση; Εδώ είναι γεμάτο. Μνημόνιο που σας χρειάζεται». Η ίδια φυλή σε παραλλαγή από τον καναπέ του σπιτιού ουρλιάζει όλο θυμό βλέποντας εικόνες της Αράχοβας στο δελτίο ειδήσεων: «Γεμάτη και η Αράχοβα και τα σαλέ της. Κατά τα άλλα κρίση...».

Δεν θα αποπειραθώ να αναλύσω ψυχολογικά την παραπάνω συμπεριφορά, αν και έχει προφανώς και τέτοια διάσταση. Προσφάτως, προσθέτω, στέλεχος του «αντιλαϊκίστικου» Ποταμιού ανάρτησε φωτογραφία από άδεια ράφια σε σουπερμάρκετ στο Τόκιο του 2011 και χαιρέκακα είπε πως είναι από την Αγία Πετρούπολη καταλήγοντας: «Αντε και στα δικά μας». Ξαναλέω, όσο κι αν υπάρχει ένα λεπτό νήμα που ενώνει τις παραπάνω συμπεριφορές, δεν θα μπω στον πειρασμό να τις ερμηνεύσω με ψυχολογικούς όρους. Εξάλλου όταν φτάνεις γύρω στα πενήντα η συμπεριφορά σου είναι ανάλογη του αποθέματος των βιωμάτων σου. Και πολλά απ' τα παιδιά της πάλαι ποτέ Αριστεράς που σήμερα στελεχώνουν το «αντιλαϊκίστικο μέτωπο της λογικής» φτάνοντας να δικαιολογούν κάθε αντιλαϊκό μέτρο, δεν φημίζονται και για τον συναρπαστικό βίο που διήνυσαν.

Θα σταθώ όμως, στον θυμό που πυροδοτούν τα γεμάτα αθηναϊκά μαγαζιά και τα σαλέ της Αράχοβας. Τα πρώτα, πέντε ή έξι με χωρητικότητα άνω των χιλίων ατόμων, δουλεύουν πια μόνο δύο ημέρες. Επίσης η σεζόν τους κρατάει το μέγιστο ένα τρίμηνο. Και αν εξαιρέσεις τα πούλμαν των σχολείων και των σωματείων, τα συμπεράσματα για τους τζίρους πια δεν είναι πολύ ενθαρρυντικά. Επίσης, η Αράχοβα έχει 2.500 κλίβες σε αντιστοιχία πληθυσμού της χώρας 11 εκατομμυρίων.

Κι αν αυτά δεν αρκούν, θυμίζω πως σύμφωνα με στοιχεία που έδωσε η Eurostat για το 2013, ένας στους τρεις Έλληνες (35,7%) ζει κοντά στο όριο της φτώχειας. Δεν έχει δηλαδή τη δυνατότητα ούτε στο σκυλάδικο να πάει, ούτε selfie στην Αράχοβα να βγάλει. Πολύ περισσότερο, δεν έχει την όρεξη να γίνει κοινωνικός κανίβαλος προσδοκώντας τη δυστυχία του γείτονα.